

Aquest any, Can Sellarès, m'ha vingut al record per varies coses tot coincidint amb la horripilant notícia de la urbanització del parc.

Aquesta malaurada notícia em va fer reviure per uns moments quan era ben petit que hi jugàvem al parc amb els gronxadors, la barqueta principalment, mentre el pare feia crits a algun equip de futbol abans de les patatetes i olives acompanyades de refrescs amb gel a la terrasseta del bar.

No pas amb nostàlgia, en veure unes fotos en un altre lloc i per coincidència, em recordava els moments d'aquelles guerres de verdures entre Gavà i Viladecans preparades conjuntament amb altres des de l'Agrupament, o les danses amb l'esbart fent germanor amb la colla del poble veí.

Aquell espai tant pròxim ens va acollir més d'un cop per fer jugar la petanca, futbol, bàsquet i altres amb el grup d'Adisga, per acabar fent un refrigeri tots plegats i riure una bona estona.

Un altre via del record va venir per el meu nen quan li vaig preguntar on anava. Ara ell també anava a Can Sellarès per a jugar a bàsquet amb els amics al vespre els divendres. Jo a la seva edat feia exactament el mateix amb la colla del carrer, el primer grup d'amics que sempre es recorda, tot fent alguna cervesa entre partides de vint-i-u a la cistella o simplement en un partit ple de suor. Poder aquells anys, quan jo anava, les grades van contar amb el primer petó adolescent que vaig donar a una noia.

Records i més records que van venint mica en mica quan més hi penso en un lloc que ha estat part de la meva vida i del poble sense adonar-me.

SALVEM CAN SELLARÈS

Pau